

CARTE: „În ce mă privește” de Doina Rândunica Anton

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Iunie 2015 08:37 -

Comentariului meu de azi i-am dat un subtitlu: „Doina Rândunica Anton, grădinarul de cărți”

„Nu pot să nu scriu,

Inimii mele i-au crescut degete.” □ □ □

O mărturisire făcută de poetă cititorilor săi. Doina Rândunica Anton scrie cu toată ființa ei. Timpul creației ei literare nu-i niciodată separat de timpul pentru serviciu, pentru familie sau pentru concedii.

Permițându-mi s-o parafrazez pe scriitoare, spun și scriu tare și răspicat:

„În ce mă privește”, poeziile doamnei Doina Rândunica Anton îmi plac tare mult! Poeta e delicată și câteodată visătoare, știe să iubească sau nu uită c-a iubit, așteaptă mereu ceva, se bucură de fiecare clipă cu care se întâlnește. Oricând poate apărea o cale de urmat. Oare omul îmbătrânește vreodată?...Se pare că nu, din moment ce de fiecare dată suntem gata s-o luăm de la capăt. Cel puțin cu dragostea sau cu trenul vieții în care trebuie să ne suim când este lângă noi...

„Te văd la semafor.

Mi se brodește oare de-un verde?”

Rândunica Anton în poezii îl caută pe „el”, care nu trebuie neapărat să-i fie sufletul pereche. Doar puțin să-i semene și ar fi suficient...

„Te caut acolo □

Unde mă întrezăresc.”

Incertitudinea poate fi acceptată ca mijloc de realizare a unei stări emotive în cititor. Citesc următoarele versuri:

„Pe genunchi, o carte,□

Ceață pe munți,

Pulovărul roșu□

Întins la uscat□

Vis-a-vis de iubire.” □ □

...și mă gândesc la o fată căreia îi place să citească. Uneori, o apucă visarea și atunci lasă cartea să i se „odihnească” pe genunchi. Munții din zare cu piscurile lor incert conturate (iată că am folosit rădăcina de bază a cuvântului „incertitudine”) și un pulover care simbolic are culoarea roșie, întregesc tabloul. Rândunica scrie că puloverul pus la uscat este „vis-a-vis de iubire”. Un loc ales cum nu se putea mai bine. Cititorul este pus să aleagă: ori iubirea e la cea care scrie versurile, sau la cineva care privește din partea cealaltă. O „enigmă” care mi-a plăcut. E frumos când cititorul este „invitat” printr-un subtil vers de la finalul poeziei să hotărască cine primește iubire și cine dă iubire. Ceva atât de adevărat surprinde autoarea ! În iubire, unul dă, celălalt primește...

Iubirea și natura, natura și iubirea, două elemente care apar cu preponderență în volumul de poezii.

„Râul scânteiază,□

Iubirea închide ochii.”

Îmi place modul cum poeta „reînvie” amintirile despre oamenii care i-au fost dragi și care acum au ajuns printre stele:

„Bunica mea

Pe preșul de cânepă,

Descâlcind câte o stea.”

În altă poezie am găsit o idee asemănătoare, dar „materializată” altfel în versuri

Parcă văd sufletele îndrăgiților noștri dispăruți însoțindu-ne peste tot. E plin peste tot de ele. Nimeni nu are umbrelă pentru că nici n-ar folosi... Mai mult, nu dorim să ne lipsim de sufletele dispăruților. Ele ne ajută să trăim...

Poeziile din volumul de față au frumusețea lucrului intuit, nu neapărat observat cu toate simțurile, sentimentele și „acel ceva” care ne dă posibilitatea cititului (și mai ales înțelesului) printre rânduri. O minunăție de strofă care poate întări cele afirmate de mine este următoarea:

„Privesc cum cade trandafirul nopții

Pe marmura rece.

Memoria îi degustă

Și spinii.”

Rândunica observă lumea cu multă atenție, cu toată firea romantică pe care o are. V-ați gândit vreodată ce-i în mintea unui pescar când așteaptă ca peștele să muște momeala?

„De pe pod

Un om pescuiește□

Gânduri.”

Într-adevăr... Așa trebuie să fie! Tot ce există în jurul nostru poate fi personificat de imaginația poetei. Ies niște imagini absolut spectaculoase. Imposibil ca cititorul să nu se bucure de ele!

„Ploaia pe geamuri,□

Bărcile pe verdele râu,□

Cutia poștală cască întruna.”

La scriitori, mai ales la poeți, realitatea și iluzia fac schimb de locuri cu mare ușurință. Iluzia, ceva necesar pentru poeta Doina Rândunica Anton:

„Libertatea iluziei□

Mă ține trează și exaltată□

Ca o cafea tare”

Libertatea iluziei mai face ceva: „alimentează” cu idei și cu jocuri de cuvinte interesant așezate în versuri:

„Sunt grădinar de cărți.□

Cultiv palmieri.

CARTE: „În ce mă privește” de Doina Rândunica Anton

Scris de Horia Picu

Duminică, 21 Iunie 2015 08:37 -

La umbra lor

Mereu cineva

Se luminează.”

Am întâlnit printre poeziile cuprinse în volumul „În ce mă privește “ două versuri care m-au bucurat nespus:

„*Sărutul tău:*

Gustul limbii române.”

Spuneam că poeta Doina Rândunica Anton e grădinarul de cărți, subliniez nu grădinar de cărți printre (poate mulți) alți grădinari având aceeași nobilă preocupare. Rândunica e grădinarul pentru că are calitatea de a cultiva într-un mod unic limba care dă gustul sărutului a doi veșnic îndrăgostiți unul de altul: limba română și vorbitorii ei...